

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Ioannis statura & forma.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

è cervicali capite, & in Virginem quasi inclinato, vultu ad pietatem religionemque composito; clarissimo haud dubie indicio amoris cuiusdam eximij in Virgineam puritatem. Hoc tam religioso apparatu, tot excitatis virtutum actibus, extenuatis paulatim viribus, manè Idibus Augusti anni M. DC. XXI. qui Veneris dies erat, dimidiâ supra duodecimam horâ, annos natus duos & viginti, menses quinque, oculis in Crucem, quam manibus vnâ cum Rosario Regularumque libro complectebatur, defixis, pronuntiatis sanctissimis IESU ac MARIÆ nominibus, confecto feliciter peregrinationis suæ curriculo, innocentem animam placidissimè reddidit Creatori suo; nosque vitæ suæ integritate ac sanctimoniâ non minùs accendit, quàm consolatus est exitu mortis tam illustris.

Quàm primùm è viuis migrauerat, caduere iam de more curato, pollinctoque, ad eò in natium colorem Ioannes redijt, vt viuo similior quàm mortuo, spirare, placidissimeque dormire videretur: non diu tamen ea species constitit, quin floridus ille oris color in pallorem versus facilè ostenderet, priscum formæ decus iam morti in spoliū cecidisse. Fuit Ioannes staturâ iustâ, constitutione sanguineâ, præstantissimâ humorum temperatione, carnosus lacertorum toris, specie verè
Ange-

Angelicâ, colore candido & rubore diluto. Ampla illi erat frons, tantaque ciliatorum densitas, ut pili palpebræque nigredinem imitarentur. Oculos habebat acerrimos lucidissimosque, sed pudicos, honestate suauitateque plenos, in terram perpetuò deiectos: nasum iustæ proportionis, aliquantum aquilinum: labia parua, sed rubentia: malas gilvâ lanugine asperfas, eodemque colore capillum. Semper ei quietæ manus, compositæ ante pectus. Incessus neque tardus, neque concitatus, sed moderatè grauis. Totius corporis habitus adeò ad modestiam factus, ut obuios obtupesceret componeretque. Quin multi videndi cupiditate capti, resistebant etiam hærebantque ad eximium illud modestiæ decus intuendum. Ad summam, dici potest, tam puro præstantique animo corpus à Deo datum fuisse, quod formâ aptitudineque cum animi pulchritudine certaret; quodque *ipsa corporis species simulacrum fuerit mentis, forma probitatis*, ut de Deiparâ Virgine Ambrosius loquebatur. Receptum est Societatis moribus, quamprimùm quis animum exhalauit, signum dari ære Campano, ut quicumque nostrum audierint, protinus genibus flexis, pro mortuo Deum deprecantur; præterquam quòd quilibet eius loci Sacerdos tria faciat Sacra; non Sacerdos, tria Rosaria

Rosaria persoluat in gratiam vitæ functi, supra Sacra illa ac preces, quæ non modò in eâ Provinciâ, sed per vniuersi Ordinis domicilia indicuntur. Statim atque Ioannes supremum ediderat spiritum, Ædituus id signi fecit: quo audito, incredibile dictu est, quanti extiterint motus. Accurrerunt quippe in valetudinarium affectu ingenti osculandi manus innocentissimi Adolescentis, eiusque se precibus commendandi: ac pro suâ quisque religione opinioneque, quam de eximiâ eius sanctitate acceperant, singuli aliquid sibi vindicabant earum rerum quibus fuerat vsus. Neque verò tum primùm, sed triduo ante mortem, ablata ex eius cubiculo fuerant imagines, quibus prosternere se inter orandum assueuerat, flagellum quo se solitus verberare, ceteraque supellex pia. Iam autem eius indusia, vestes, calcei, reliquæque res pro reliquijs abripiebantur. Neque id modò agebant Collegij iuniores alumni, sed grauiissimi quoque Patres, ac Sacræ Theologiæ, aliarumque disciplinarum Professores, qui beneficij loco flagitabant, hic Rosarium eius, ille libellum tutelarium Diuorum, quos in menses collegerat: alius partem calceorum, alteriûsve alicuius rei, quam ipse vel tactu vel tractatione vsurpauerat.

Verfabantur eo tempore Scholastici cum
Profes-